

gift Kvinde maa betale selvstændig Skat, vi har bedt om, at gift Kvinde maa have Ret til at beholde det Næringsbevis, hun løste, for Indgaaelse af Ægteskab, vi har bedt om, at hun maa faa Lov til at sidde i Skolekommissioner og som ovenfor nævnt, om hun maa faa Adgang til de af Staten oprettede Husmandsbrug, men vi har bestandig løbet Panden mod en Mur af Tavshed og Ligegyldighed. Men vi trættes ikke.

Der er sagt, at Kvindesagen efter Opnaaelsen af den politiske Valgret ikke havde mere at leve videre paa, og vi har Grund til at tro, at de, som siger det, ikke ønsker, at den skal leve videre. Men Vejen til at faa dette Ønske opfyldt er hurtigst mulig at lette alle vilkaarlige Skel i Lovgivningen mellem Mænd og Kvinder, men ikke Gang efter Gang at lade Kvinderne forgæves gaa Tiggergang om en Ligeberettigelse, som alle Partier i deres Programmer har forpligtet sig til, aller mindst paa en Tid, hvor man forholder os Retten til selv at tale vor Sag fra Lovgiverens Bænk.

I 1918 — altsaa til næste Aar — skal Husmandsloven igen revideres, da er Junigrundloven forhaabentlig traadt i Kraft, og Kvinderne maa ikke forsømme rundt paa Vælgermøderne at interpellere Kandidaterne om deres Stilling til D. K.s Krav om at ogsaa gifte Kvinder maa have Ret til at komme i Besiddelse af et af Staten oprettet Husmandsbrug.

Sverige.

Den principielle Modstand er er brudt.

Svenske Kvinder fik ikke Valgret denne Gang.

Flertallet i det til Sagens Behandling nedsatte Udvalg ønskede en ny Undersøgelse, inden man afgjorde Spørgsmaalet, men af Forhandlingerne fremgaar det dog tydeligt, at den principielle Modstand inden for det svenske Højreparti er brudt. Lederne af Partiet gav enten Sagen Tilslutning eller var saa famlende i deres Modstand, som den er, der ved,

at det kun er et Tidsspørgsmaal, naar en Sag ikke mere lader sig afvise.

Med den Energi, svenske Kvinder besidder, kan man føle sig forvisset om, at de nok skal forstaa at benytte dette ikke ringe Skridt fremad, som Sagen har taget.

Det svenske Kvinde-Valgretsforbund staar saa stærkt som ingen Sinde, og som Hjælper har det netop under denne sidste Kampagne faaet en moderat Kvinde-Valgretsforening, der er dannet af Kvinder af Højrepartiet, hvorfra Modstanden hidtil er kommen.

Vor Kollega, „Rösträtt för Kvinnor“, udtaler da ogsaa forhaabningsfuldt, at den næste Valgperiode vil medføre Valgretten, og tilføjer, at vel har Højre opgivet sin principielle Modstand, men det „behøver lidt Tid til at komme over den instinktive Modstand“.

„Morgonbris“, som er svenske social-demokratiske Kvinders overordentlig vel redigerede Blad, udtrykker sig, som følger, i Anledning af, at Højre har dækket sig under et Forlangende af „mere Undersøgelse“: „Hvis det ikke var en saa blodig Haan, som det er, kunde man næsten le. Man vovede ikke at sige Nej og vilde ikke sige Ja, — og saa fødte Bjerget denne arme Højrerotte“.

Vi mindes en lille Episode fra det nordiske Kvindesagsmøde i November 1916 i Stockholm.

En Flok danske og norske Delegater i Mødet sad efter Theatertid paa en Restauration i Stockholm og havde ved Nabobordet en Flok unge svenske Mænd, som mindede om Runebergs Ord: „och aldrig annan sorg försögt än att moustaschen växer trögt“. Af forskellige Ytringer blev man hurtig klar over, til hvilken Lejr disse fremmede Damer kunde henføres, og en ung Mand slyngede følgende Bemærkning over til „Rösträttkvinnorna“: „Giv Valgret til danske Kvinder, giv Valgret til norske Kvinder. Sveriges Kvinder skal aldrig faa den!“ Hermed sattes Ølglasset med mandig Vælde i Bordet.

Naa, Fyren var jo ung. Han kan forhaabentlig blive ældre.

Men han kommer dog vist alligevel bagefter.

Svenske Kvinder vil faa Valgret, og de vil med al den Indsigt, al den overbærende Samfundsforstaaelse, al den Fædrelandskærlighed de raader over, være med til at forbedre det Samfund, i hvilket den unge Brushane skal leve som Mand og i hvilket hans Efterkommere skal leve deres Liv og kæmpe deres Kamp. — Udviklingens Hjul er sat i Gang. Det svinger i betænkelig Nærhed af Modstanden i det svenske Højre. Det vil have mast den, inden vor unge Ven faar Magt som han den Aften havde Vilje.

Tvunget af Forholdene

maa „Kv. og Samf.“ foreløbig indskrænke sit Format til det halve. Som meddelt i Skrivelse til Formændene af 26. Febr. maatte Bladet ved dette Aars Begyndelse købe et helt Aars Papirforbrug, og kunde altsaa udgaa i den sædvanlige Størrelse indtil Jan. 1918. Men da Papirpriserne imidlertid atter er steget med c. 30 pCt., og da der er al Udsigt til, at de vil stige yderligere, mener Redaktionen det rigtigst allerede nu at indskrænke Papirforbruget, og derved sikre, at Bladet udkommer (i halv Størrelse) i det mindste til Midten af 1918. Redaktionen forhandler i Øjeblikket om Muligheden af allerede nu at sikre sig Papir ogsaa for sidste Halvaar af 1918.

Vi beklager at staa overfor denne bydende Nødvendighed, idet Bladet som jo iforvejen er lille nok, ikke godt kan gøres mindre, uden at det vil virke hæmmende paa D. K.s hele Arbejde. Den betydelige Offervilje, som en Række Medlemmer ved frivillige økonomiske Tilskud har lagt for Dagen, og som ikke har sit Sidestykke i D. K.s Historie, har altsaa ikke kunnet skaane „Kv. og Sf.“ for at maatte bøje sig for Følgerne af Verdenskrigen. Det er dog Redaktionens Haab, at den Skuffelse, vi i Dag maa bringe „Kv. og Sf.“s Læsere og Abonnenter ikke maa virke altfor nedslaaende, men at vi tvertimod ogsaa i Fremtiden tør regne med, at vort Blad har en Kreds af Venner, som ikke svigter — mindst naar det ser sort ud.

Redaktionen.